

Andantino.
Klint.

Fredm. Sanger. 35.

XVIII.

1. Her to for-skjel-ll-ge Verd-ner re-præsen-ter-te staa, der er den fi-ne Por-tion, og den anden der.
 Beg-ge, Fi-li-sire, halv slum-ren-de gennem Li-vet gaa, beg-ge kun bej-le til det, som er u-den Værd.

Varbjerg.

Baron.

Ja men en Rang, kjæ-re Ven, den er dog o-ver-maa-de god. Naar man for-bin-der med den a-de-ligt Blod.

Luise.

Pilse.

Fruen.

Og saa Bal-ler, tænk Ba-ron! Og en smagfuld Dragt der-til. Og en fransk Kon-ver-sa-tion al-tid Jeg pri-se vil.

Margrete.

Ja selv den, der kom-mer som Spurv i Tra-ne-dans, kan her-op-pe snart læ-re E-le-gans.

Alle.

Ja selv den der kom-mer som Spurv i Tra-ne-dans, kan her-op-pe snart læ-re E-le-gans.

V. 2.

KLINT. Nede i Kjælderen sidder — **TOKKERUP.** Skomager Tokkerup,
 Sllder for Føden og trøster sig ved en Taar —
MINE. Medens hans Datter — **RAVN.** Saa blomstrende som en Rosenknop —
MINE. Gjerne til Dans, men kun nødigt i Kjøknat gaar.
KLINT. Mellemdet to Verdener
 Tror man der er et vældigt Spring,
 Men dog i Grunden det er
 Slet ingenting.
 Faar man blot det ydre Skin —
RAVN. Er der ingen Forskjel mer,
 Da kan selv en Fyrrepind
 Gjælde for Ravaler.
 Men naar atter mistet han har den laante Glans,
 Staar han flau som Spurven i Tranedans.

V. 3.

KLINT. Mellen dem begge Studenten sin skjulte Bollig bar,
 Der han til Sandheden vier sit stille Liv.
HUTTER. Glæder for Frihed — **SØREN.** Og ser gennem Ironiens Glar
 Rolig og stolt paa Filistrenes Lyst og Kiv.
KLINT. Stundom et lokkende Skin,
 Der naar Studentens dunkle Bo,
 Drager i Verden ham ind
 Bort fra hans Ro.
HALLING. Og i Livets Jammerdal
 Styrter han sig dristig frem,
 Til han, træt af Haab og Kval,
 Atter maa flygte hjem.
 Da forstaar han, naar han Igen har faat sin Sans,
 At han selv var Spurven i Tranedans.